

Вн. Д-р Иван Франко (à propres mains)
у словаки

160.

30 мая (12 червня) 1908

Одесса

Любий та дорогий кумоньку!

Аже ось коли я наважив ся написати Вам докладного листа. 16 мая я писал Вам з Київ^а карточку, де сповідав про свій шлюб. Адресував лист на Ваше ім'я, а поглядіючи в Росії є невезення, то я не знаю, чи дійшли їм карточку...

Аж так-то! замудами ворохотило, гаді воже відпасувались на волі; - зайрели ми по в ріднину балагулу - шлюбну, шлюбну! Я знаю, щоб там не казати, а мені ся нова роса дуже до смаку приймалась. Почувало, що наче в то по довгих мандрях знайшов лишній та любий замістик і він в шлюб і відпочивав. Крути-моде крутиш, що період сей не довго іривати мене, та в на мене вважати.

„Аби мені мієць совіінь, а про зорі
байдуєсе!“ Німа моя мадина магід-
ної, сумірної вдачи, освіти середньої,
не ідеал краєи, а така собі гармоника
і мая одну велику заслугу: не перейшла
ніколи паньського вимованья, — ой
собі квітка місова мая і взе!

Тайко і, Микола Вербицький (ба на-
віть поет! пам'ятаєте — „Миколойчик
Білокапитий“ з „Основи“?) — камишній
типовий український патріот (прин-
тає Тамаса Марковича, Леодіда Гілова
Хсав.) і йому мабуєть дочка його, як
і інші діти, не вимована на патріотич-
но. Згодієсь, що і се велика заслуга!

Український руде деля неі мало не „вей-
кровеніє“ і шенер вона берієть се донько
з зашаман неоріткы. Такава україн-
ська (шрахи каліченою — чернилівською)
моваю не з ідеї, не з стороннього втиску,

а прости́сь мені з іриради, бо фразної
мної мови не вмію. Маю надію, що
така фінка не буде мені перешкодою, а
навпаки, навчившись де-чому, одуковав-
шись, буде помішником і порадицею.
Ну та годі, замудив Вас своїми хай-
німи справами. А вчора сім на-
решті (sic) вийшов з друку і з цензурских
пазурів, — в цих днях вийшло Вам його.
Багато де-чим в ньому не задоволений —
і з боку земієвого і зверського, і з
то медичного; та дарма! нехай наші
Медопрраєти и Арістарики беруть його
на зуби (а все добре їх нашілами!), ме-
ні ж шенер випадає тільки судеаїти
хайового і скорітись своїм домі — агуча,
ведросного на заманіє. — «Вміренієм
своїм да спасує!»

Бачив в свого сільвейку гра Василю-
ківського у „Віснику“ — дякую, що гар-

немного видруковани. Шкода лиш, що
не змістивши порішення свого сьмьот-
ничного мандра.

А ще більше дякую, обіймаючи і че-
суючи Вас, за слабу несподіванку,
за присвяту мені поем „Лісова
історія“. Я знаю що зміст її Ви глибо-
ко виносили в серці, переболіли його (се-
рцями), „Нове історія“, де герої — Евгеній;
тому і присвяту її мені вважало
за дорогий і цінний одвів Вашої щи-
рїшої прихильності і приязни.

На історію я не маю її в руках, а бу-
дути в Києві замедви всім разом її
перечитати і не міг як слід розма-
нувати — вразітня хвилює і не су-
цільно маюсе, таму і не годі розстро-
сировувати. На сих днях я добу-
ду її (до вря маюмо і в Одесі) і як слід
попрайду. А перше пару карожка.

І дуже мило окінаву і на моєму
в українській мові вона звучить надзви-
чайно гарно. І тільки не годен зрозумі-
ти, як Байрон в своїм "Дон-Жуан"
умудрився віддавати смі смітрами
устихти гумористичні. Така ж про-
ба Тургієна ("Досмичь вь Космичь")
вийшла цїлком, по мійому, невдамою.
Кажуть, ніби у Байрона є вихідний
знаменито; не знаю англійської мови
і мучу вірити, мабуть є власний
свій мови. Проба Кюїна показала, що
окінава в нашій мові звучить поваже-
но і тично відмовібно взятому їм по-
важеному земістї. І зробив і собі так
пробу в "Мандрівних альбїнах", кофрі
прочитавше в своїм альманасху,
писалось одоче і серко. Ваша окіна-
ва як раз надають ся до земістї і зву-
чать гарними музикальними акордами

Читання - і читати осорить ся, так
свобідно, окружно і швидко чить ся
вона. Мрощи слабше вихадить дїя-
свої сіса з авшором, де вірши роз-
бивають ся на писани: „Не мовить“,
„А мовлю“, але коли читати не в
голос, без уривченнї чия слова, то
вражїиь, однаково гарне. Сама по-
ма слабуїть ростіають ся тради-
ційним дїлом. В „примові“ сіри-
ка мене ірши каїона за дїшу -
так се швидко, дійтально і швидко.
Тевно се ріт буде не шма, а знаючи
Вашу погану звичку писати „до
книжки“, як іршере і беручи на
увагу всі шми і Ваші пїларі, боже
як би вона не задїмалась, що буде
псувати суцїлностї вражїиь
в читаннї аж поки не скінчить ся
вона все і шмаїна буде іршїтїи

ii" разом. Мейер до Вас з уривком!

Наш уривок складає новий аль-
манах під назвою „Багатинь“, що
має підписати, як редактор, „Іван
Луца“. Мені доручено, як безумному
до Вас чоловікові, відатися до Вашої
ласки з ізраїльськими запозиченнями своїми
історичними. Чи не згадуєте в Ви пере-
кидаєте Вашого „Таніамалаху“, і про-
бавши де-які зміни, про які вже було
в нас слова і прислали для нашого
альманаха і свою історію на багатинь,
Ви мали ще якусь тему новелістичну
— чи обробити її? Може в, ким обробити,
то прислали нам і те, і друге? Та?

Тако не ізраїльськи в Вас і якого є іве-
тичного місця на багатинь, се біло
поезій. На Ваші поезії в нашій мо-
лоді величезний пошук. Отже не сму-
тність є, бо без Вас наше багатинь виграє.

Ваше почтение. Не забудьте написать и матери.
Ваше почтение. Как вы чувствуете, так и пишите.

Мейер еще одно прошение. Мы слышно
выдавали и малі книжечки для на-
рода і середнього читача. Одна така
книжечка (для дітей влітків) ігра-
в. Трінченка вже намічена. На дру-
гу (рівночасно з першою) хочемо взяти
цього з Ваших творів. Що? - порадить
так що не порадить нічого, то так и
видати "Камінь душі".

Мої відносини з францужинами, ка-
жуть, знов погані, хоч і сиджу їм
і абсолютно нічого ~~не~~ страшно не
роблю. Тому адресуйте свого міс-
та так: // г. Одеса

Моярину прокурора Сергію
Тавлову Мелудину (див. В.
Умань Соверівської і Торгової ул.
д. № 28^а). // Будьте здорові.
Обіймаю і цілую Вас і рачі. Крім
власності. Дітям цілую
Увесь Вам Микола